

ГОЛОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

11/10-1722

31.05.2019

Міністру юстиції України

ПЕТРЕНКУ П.Д.

Шановний Павле Дмитровичу!

Надсилаємо адресований Вам депутатський запит народного депутата України Павленка Ю. О., оголошений на засіданні Верховної Ради України 31 травня 2019 року, для розгляду і надання відповіді автору запиту і Голові Верховної Ради України у встановлений чинним законодавством 15-денний термін.

Додаток: депутатський запит на 3 арк. у 1 прим.

З повагою

А. ПАРУБІЙ

1722

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

01008, м. Київ, вул. Грушевського, 5

«30 травня» 2019р
Вих. № 183/п.д.-33

Міністру юстиції України
П.Д. ПЕТРЕНКУ

ДЕПУТАТСЬКИЙ ЗАПИТ

*Про пропозиції доопрацювання
проекту Закону України «Про
правосуддя, дружнє до дитини»*

Шановний Павле Дмитровичу!

У відповідь на мій депутатський запит отримав проект Закону «Про правосуддя, дружнє до дитини», розроблений Міжвідомчою координаційною радою з питань правосуддя щодо неповнолітніх при Міністерстві юстиції України. Прийняття такого законодавчого акту вкрай важливе для забезпечення дотримання права дитини під час досудового слідства, судового розгляду, захисту прав дітей у конфлікті та контакті з законом.

Підготовлений проект закону утримує низку суттєвих новацій, які мали б врегулювати існуючі проблеми під час кримінальних процедур за участю дітей, натомість, на моє переконання, ще більше ускладнюють розуміння і реалізацію цих норм в подальшому.

Чи не найбільш проблемним було у попередньому законі і залишається у запропонованому питанні щодо визначення конкретного виконавця, передбачених цим законом повноважень. Запропонована модель реалізації повноважень фактично через дорадчі органи центрального рівня та координацію цієї роботи Службами у справах дітей є сумнівним.

На нашу думку, вкрай проблемним є невідповідність структур центрального і місцевого органу виконавчої влади, які є виконавцями закону. Роль координатора від Міністерства юстиції та його органів переходить на місцевому рівні до служб у справах дітей, діяльність яких за законодавством

скеровується Міністерства соціальної політики. Разом з тим, не визначено об'єднані територіальні громади виконавцями закону.

Запропонований алгоритм розробки та реалізації планів соціальної реабілітації дітей складно імплементуються до вже запровадженої практики подібної діяльності щодо дітей, які є жертвами або кривдниками у домашньому насильстві, дітей-сиріт та позбавлених батьківського піклування, дітей у складних життєвих обставинах (до яких закон відносить і дітей у конфлікті та контакті з законом).

Щодо формування та функціонування системи профілактики деморалізації дітей та правопорушень у дитячому середовищі, суб'єктів, що мають їх здійснювати, участі батьків дітей, громадських об'єднань, благодійних організацій, волонтерів у профілактиці деморалізації дітей та правопорушень у дитячому середовищі, порядку та механізму застосування заходів спеціальної профілактики деморалізації та правопорушень у дитячому середовищі, запроваджує нові обліки для дітей, які по суті дублюють вже існуючі і один одного.

Визначення поняття «профілактика деморалізації» залишається не чітко сформованим і таким, яке важко визначити як функція.

Дискусійною є новела щодо створення Центрів тимчасового тримання та соціальної реабілітації дітей. На нашу думку, це намагання поєднати приймальники-розподільники для дітей та школи соціальної реабілітації, які Комітет ООН з прав дитини неодноразово закликав зліквідувати.

Крім того, в Україні законодавство не визначає такого типу закладів, як навчально-виховні установи органів Національної поліції України, і у будь-якому випадку така установа є місцем несвободи. Не зрозуміло, яким чином в секторі соціальної реабілітації буде забезпечено виконання рішення суду щодо «обмеження пересування та обов'язкового залучення до виконання освітньої програми повної загальної середньої освіти...»?

Процедура поміщення в цю устану та подальшого утримання там дітей виписана як **недружн**я до дитини і потребує доопрацювання з метою дотримання прав дитини. Дитина проходить декілька переміщень і потрапляє спочатку до сектору тимчасового тримання – потім до сектору соціальної реабілітації. Поміщення до Сектору тимчасового тримання «дітей щодо яких є достатньо підстав вважати, що вони після досягнення 11-річного віку вчинили суспільно небезпечне діяння, що підпадає під ознаки діяння, за яке Кримінальним кодексом України передбачено покарання» по суті є запобіжним заходом тримання під вартою і, як свідчить досвід, терміни їх утримання будуть перевищувати 30 діб, адже зазначається що цей строк визначається ухвалою слідчого судді.

Вимагає доопрацювання також утримання і таких Центрах дітей, що перебувають у розшуку як такі, що зникли, залишили сім'ї (бродяжать), оскільки такі діти не є правопорушниками. Такі діти поміщаються до

Центрів соціально-психологічної реабілітації дітей та притулків для дітей, які не є місцями несвободи.

Вважаю, що проект закону «Про правосуддя, дружнє до дитини», потребує суттєвого доопрацювання у частині, перш за все, визначення структур місцевих органів влади, на які буде покладено виконання нових повноважень їх взаємодію, функціональне навантаження діяльності «профілактика деморалізації дітей» а також прав дітей, які перебувають у конфлікті та контакті з законом.

Про результати розгляду цього депутатського запиту та вжиті заходи прошу поінформувати мене у визначений законодавством термін.

З повагою,

**Народний депутат України,
Голова Міжфракційного депутатського
об'єднання «Захист прав дитини –
пріоритет держави»**

Handwritten signature of Yurii Pavlenko in blue ink, with the number 183 written below it.

Ю.О ПАВЛЕНКО